

Sygn. akt IC 1352/16

Dnia 19 maja 2017r.

POSTANOWIENIE

Sąd Rejonowy w Gdyni Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Jank

Protokolant: protokolant Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2017r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa L. S.

przeciwko M. K.

o nakazanie

postanawia:

1. umorzyć postępowanie w sprawie.
2. zasądzić od pozwanej na rzecz powoda 15 zł (słownie: piętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

postanowienia z 19 maja 2017 r.

Powód L. S. wystąpił z pozwem przeciwko M. K. domagając się pierwotnie nakazania pozwanej wydania faktur za zużycie energii elektrycznej zespołu garaży przy ul. (...) w G. wystawionych w okresie roku 2014. Następnie powód rozszerzył powództwo domagając się nakazania pozwanej sporządzenia rozliczenia zużytej energii elektrycznej i opłat za okres od stycznia 2015 r. do grudnia 2016 r.

Co do obu żądań powód cofnął pozew, przy czym w zakresie żądania pierwotnego nastąpiło to na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 r., a co do drugiego z żądań na rozprawie w dniu 19 maja 2017 r.

Przyczyną cofnięcia pierwszego z żądań było dołączenie przez pozwaną faktur określonych w pozwie do odpowiedzi na pozew i częściowo na pierwszej rozprawie. Drugie z żądań zostało cofnięte w związku z przedstawieniem przez pozwaną na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 r. rozliczenia kosztów zużycia energii elektrycznej.

Cofnięcie pozwu nastąpiło za zgodą pozwanej, stąd też sąd na podstawie przepisu art. 203 k.p.c. i art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. uznając, iż powód wygrał proces w części – co do jednego z żądań, pomimo cofnięcia pozwu. Żądanie powoda zgłoszone w pozwie zostało bowiem zaspokojone przez pozwaną w toku postępowania, a zatem w tym zakresie należało uznać powoda za stronę wygrywającą spór. Postanowienie o umorzeniu postępowania w tym zakresie zostało wydane w dniu 25 kwietnia 2017 r. i jest prawomocne.

Jeżeli chodzi natomiast o drugie z żądań, dotyczące nakazania pozwanej sporządzenia rozliczenia kosztów zużycia energii elektrycznej, w ocenie sądu było ono niezasadne, a zatem mimo, iż pozwana w toku postępowania przedstawiła rozliczenie, nie była do tego zobowiązana i w przypadku rozstrzygnięcia sprawy wyrokiem, powództwo w tym zakresie byłoby oddalone. Powód nie wykazał bowiem ani podstawy prawnej ani faktycznej, z której wynikałby obowiązek pozwanej sporządzenia takiego rozliczenia.

Z niezakwestionowanych przez powoda zeznań pozwanej wynika, że na podstawie umów zawartych z poszczególnymi użytkownikami boksów garażowych (w formie ustnej bądź – jak w przypadku powoda – konkludentnej) pozwana zobowiązała się do zbierania od nich informacji na temat stanu poszczególnych liczników i regulowania opłat za zużytą energię należnych jej dostawcy, a także wywieszania zawiadomień o zebraniach. Pozwana nie zobowiązywała się natomiast do sporządzania rozliczeń kosztów zużytej energii, ponieważ ten obowiązek przyjął na siebie pan C. L. i to on faktycznie prowadził rozliczenia.

Niewątpliwie umowę zawartą przez pozwana z poszczególnymi użytkownikami garaży należy zakwalifikować jako umowę o świadczenie usług i stosować do niej przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.) Zeznań powoda wynika, iż wprawdzie nie był on obecny na zebraniu, na którym obowiązki w zakresie pobierania kosztów zużycia energii i spisywania stanów liczników zostały powierzone pozwanej, jednakże powód o tych obowiązkach pozwanej wiedział i akceptował je, godząc się również na uiszczenie na rzecz pozwanej rocznego wynagrodzenia w kwocie 10 zł. Tym samym powód zawarł, w przekonaniu Sądu, umowę w formie konkludentnej, ponieważ obie strony przystąpiły do jej wykonywania. Z umowy tej nie wynikał jednak obowiązek prowadzenia rozliczeń kosztów zużytej energii. Pozwana temu zaprzeczyła, zaś powód wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. okoliczności tej nie udowodnił.

W konsekwencji brak było jakiegokolwiek podstawy faktycznej i prawnej, aby uwzględnić roszczenie powoda w zakresie nakazania pozwanej sporządzenia rozliczenia kosztów zużytej energii, skoro obowiązek taki nie wynikał z umowy zawartej pomiędzy stronami.

Dlatego też fakt, iż pozwana ostatecznie przedłożyła rozliczenie, którego nota bene nie sporządzała osobiście, może być traktowany raczej jako gest dobrej woli z jej strony, a nie jako forma uznania powództwa i spełnienia dochodzonego pozwem świadczenia.

Konsekwencją powyższych ustaleń i rozważań było obciążenie powoda połową kosztów postępowania poniesionych w sprawie. Powód uiszczył opłatę od pozwu w kwocie 30 zł, dlatego też połowę tej kwoty sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda na podstawie art. 100 k.p.c.

Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia na rzecz powoda kwoty 31 zł z tytułu wydatków poniesionych na ustalenie adresu pozwanej, ponieważ zgodnie z przepisem, art. 98 § 2 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.